

nemlig af stor Vigtighed, at der bliver set paa en Sag med, jeg vil ikke sige saa mange Øjne som muligt, men med i alt Fald et passende Antal Øjne, og her vil Forholdet nu blive, at to Dommere ville i to Instanser kunne komme til at afgøre en Sag. Jeg tænker mig altsaa en Sag i første Instans afgjort af een Dommer, hvor den faar et saadant Udfald, at den appelleres til Overretten. Den faar der det modsatte Udfald med to Stemmer mod en. Saa vil der være to Dommere i Overretten, som afgøre Sagen for denne Instans' Vedkommende. Det kunde naturligvis i en vis Henseende gaa an, fordi det i alt Fald ikke er en endelig Afgørelse, der sker ved Overretten, man *kan* appellere til Højesteret, hvor man maaske kan faa et andet Resultat. Men jeg maa henlede Opmærksomheden paa, at det er et uheldigt Forhold, man i det hele er kommet ind paa, og da jeg var forhindret i at udtale mig derom i Marts i Fjor, da Retsplejeloven var til Behandling her, ønsker jeg dog at sige for mit Vedkommende, at jeg billiger ikke, hvad man den Gang vedtog. Jeg var syg, den Gang jeg blev spurgt, om jeg vilde endelig modsætte mig dette og blive ved at modsætte mig, at man gik ned fra 5 til 3 i disse Sager. Jeg svarede, at da det lod til, at det var Livet om at gøre for Overrettens Dommere, fordi de havde uhyre meget at bestille, og da jeg paa ingen Maade vilde være med til at tage Livet af saa mange udmærkede Jurister, vilde jeg naturligvis bøje mig, og det kunde heller ikke gaa an, at man paa et Spørgsmaal som dette skulde standse Retsreformen, naar den, som der den Gang var Udsigt til, ellers kunde føres igennem. Men jeg vil bemærke med Hensyn til, hvad der den Gang blev vedtaget, at det uheldige deri fremtræder allerskarpest derved, at Landsretten, for hvilken denne Bestemmelse er vedtagen, i mange og meget vigtige Sager vil være sidste Instans, saa at nu 3 Dommere, undertiden 2 mod 1, komme til endeligt at afgøre disse Sager. Og jeg gør opmærksom paa den store Anomali, at medens man i Højesteret f. Eks. kræver 9 Dommere til en Sags Afgørelse og ikke har villet nøjes med 7, vil man her ved Overretten og ved den kommende Landsret, som i mange Sager kan fungere som Højesteret, nøjes med 3. Jeg maa udtrykkelig tilføje, at Højesteret, hvis Mening der dog maa tillægges den allerstørste Vægt i Forhold som dette, under Forhandlingen om Loven om Rettens Pleje paa det allerbestemteste modsatte sig, at

man gik ned fra 9 til 7, og sagde: Lad os endelig blive ved at have den Bestemmelse, at der skal mindst 9 Dommere til en Votering i Højesteret. Det tjener i højeste Grad Højesteret til Ære, at den ønsker dette netop for Sagerne grundige Behandlings Skyld, men naturligvis paa Bekostning af Personerne, idet det jo er klart nok, at naar der skal dømme 9 Dommere i hver Sag i Stedet for 7, faa de et meget større Arbejde. Den Bestemmelse, der her vil blive vedtagen — thi heller ikke jeg vil, skønt jeg principielt er imod den, kunne modsætte mig den nu, da den er vedtagen i Loven om Rettens Pleje — vil medføre, at mange flere Sager ville blive appellerede til Højesteret, thi Folk ville ikke saa let slaa sig til Ro med en Dom ved Overretten, hvor kun 3 have voteret, naar man tidligere har været vant til, at det var 5. Højesteret vil altsaa faa et meget større Arbejde end nu, og det vil atter medføre, at man vil blive nødt til en skønne Dag at udvide Antallet af Dommere i Højesteret, maaske dele den i Afdelinger. Det, der her er Spørgsmaal om, og som skulde være Grund til at gaa ind paa den foreslaaede Ændring, er et rent og klart Pengespørgsmaal, og et forholdsvis meget ubetydeligt Pengespørgsmaal. Thi hvad vilde det betyde, om man skulde have voteret Løn til 4—5 Dommere til i Overretten? Det vilde i Virkeligheden ikke have noget som helst at betyde lige overfor et saa vigtigt Formaal som at faa Sagerne saa grundigt overvejede og behandlede af Domstolene som paa nogen Maade muligt.

Jeg kan ikke undlade i Forbindelse med de Bemærkninger, jeg her har gjort, ogsaa at gøre det høje Ting opmærksom paa et Forhold, som for Tiden i høj Grad er til Stede. Det er dette, at mange af de Dommere, der voterer i Sagerne ved Overretten, ere konstituerede. Det er ganske naturligt, thi der er mange af Assessorerne, der kunne være forhindrede af en eller anden Grund, saa skulde de rejse, og saa skulde de have Ferie, og det kunne de sandelig i meget høj Grad trænge til. Saa konstitueres altsaa de unge juridiske Kandidater. Det er ganske sikkert dygtige Folk; det tvivler jeg aldeles ikke om. De komme jo væsentligt fra Justitsministeriet, hvilket allerede betyder, at det er dygtige Folk. Men tænk Dem nu det Forhold, at 3 Dommere skulde afgøre en Sag. Den ene Dommer er en af Rettens prøvede Folk, der er vant til at være Dommer. De to andre ere unge Kandidater, som altsaa ikke have nogen Øvelse i at